

Évközi 27. vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai, évközi 27. vasárnap evangéliumában a gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszédet halljuk. Annak ellenére, hogy mi nem vagyunk azok, mégis nekünk is szól. Hiszen valamennyien Isten tulajdonát képező dolgoknak vagyunk a bérlői.

A kérdés, hogy milyen bérlői? Gondos, bő termést biztosító bérlői, vagy ellenkezőleg? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie Litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy nem tudatosítjuk magunkban, hogy mi vagyunk az Úr új szőlőskertje. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy nem törekedtünk mindig arra, hogy jó gyümölcsöt teremjünk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add kegyelmedet, hogy távol tudjuk tartani a szőlőskert sövényeit lerombolni akarókat. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Talán idegenkedve hallgattuk a mai evangéliumot. Gyilkosság is szerepel benne. Az első kérdés: miért ölték meg a bérlők a gazda egyetlen fiát? Azért, mert a palesztinai jog úgy rendelkezett, hogy ha egy földbirtokos örökös nélkül hal meg, földje a bérlőkre száll. A bérlők szándéka világos. Ha szőlősgazda egyetlen fiát megölik, övük a gazda szőlője.

Ezek után hogyan értelmezzük a példabeszédet?

A szőlőskert hasonlat közismert volt az ószövetségben is, mely zsidó nép megajándékozott állapotá-

ra utalt. Isten mindent megtett érte, mégsem hozott jó termést, csak vadszőlőt. Ahogyan Izaiás mondja a mai olvasmányban: „Igen, a seregek Urának szőlője Izrael háza, és Júda az ő dédelgetett ültetvénye. Azt várta, hogy igaz tetteket vigyenek végbe, és lám, gaztetteket követnek el.

Jézus a mai evangéliumban felhasználja és továbbfejleszti a prófétaí hasonlatot. Mint az Atya küldötte, a múltat és a jövőt üdvtörténeti távlatba helyezi. A gazdaember, aki a szőlőművesekhez szolgálkat küld, nem más, mint az ezer éve figyelmeztető üzenettel prófétákat megbízó Isten. De a szolgálkat megölik és megkövezik. – Valóságos történeti utalásokat tartalmaz Jézus példázata.

Az Úr ugyanis Izraelnek adta bérbe szőlőjét, és azzal a feladattal bízta meg, hogy gondoskodjék a jó termésről. Azzal bízta meg Izraelt, hogy őrizze hűségesen az egy isteneszmét, és tartsa meg a Tőle kapott törvényt. Sajnos, Izrael története folyamán, számos esetben mindezek, mint ezt már Izaiástól is hallottuk, nem így történtek. Az isteni törvényekkel bekerített szőlőbe beengedtek a pogány bálványokat és a pogány erkölcsöket. Mikor Isten elküldte követeit, a prófétákat, hogy begyűjtsék a termést, szorgalmazzák az Isten és népe közötti megállapodás betartását, történeti tény: a hálátlan bérlők az egyiket megverték, a másikat megölték. Ne nevesítsük most őket.

Az is történeti tényre utal, hogy Isten végül fiát küldi hozzájuk. De őt kidobják a szőlőből és megölik. Egyértelmű hogy Jézus kereszt-

halálára vonatkoznak a szavak, hiszen Jeruzsálem falain kívül, a Golgotán végzik majd ki.

Mit tesz a szőlőskert ura? A szőlőskertet, az Isten országát másokra bízta, akik idejében átadják a termést.

A hallgató azt gondolhatja, hogy ezen kívül más mondanivalója nincs is a történetet halló számára, hacsak nem az, hogy lám mi ilyesmit nem teszünk, mi mennyire mások vagyunk, mint ők. Tévedés!

Igaz, hogy a példabeszéd elsősorban Izrael üdvtörténeti helyzetére vonatkozik. De nem lenne benne az újszövetségi Szentírásban, ha nem lenne Isten új népe, a keresztények számára vonatkoztatható tanulsága.

Isten elvette Izrael népétől a megbízatást és új bérlőkre, ránk, krisztushívőkre bízta szőlőjének gondozását. De nekünk is meghagyta, hogy gondoskodjunk a jó termésről. Mennyire törekszünk mi keresztényekhez illő jó termést hozni?

A keresztényeket, s magát a kereszténységet is szüntelenül kísérti az az Isten iránti hűtlenség, ami oly gyakran kísértette történelme folyamán Izrael népet is. Az istenhittel össze nem egyeztető, egymást váltó, s leváltó ideológiák. Sok helyütt féltelmet, riadalmat és menekülést idéznek elő.

A Lateráni Egyetemen, szeptember végén megrendezett kongresszuson elhangzott beszédből idézek. A XX. század a gyilkos gondolatok százada lett, olyan ideológiáké, amelyek szerint az ember önmaga istene, és akinek erről más elképzelése

van, azt ki kell irtani, fizikai értelemben is.”

A globalizált világ globalizálta az egyházellenességet is. Ma ötpercenként hal meg egy keresztény a hite miatt. Franciaországban például kétnaponta éri támadás valamelyik katolikus templomot. Egyiptomból, a hatalomba helyezett új rezsim alatt 100.000 kopt keresztény hagyta el az országot. 2000 és 2010 között évente 160 ezer keresztény halt meg a hite miatt, 2011-ben már eddig 105 ezer mártírja van az Egyháznak. Krisztustól 2000-ig 70 millió keresztény vértanút számlálunk. Csak a XX. században 45 millió keresztény vértanúnk volt, ezért nevezte II. János Pál a vértanúk évszázadának.

Nekünk hívő keresztényeknek mindezek ellenére, ragaszkodnunk kell keresztény erkölcsi, szellemi és kultúrártékeinkhez! S amikor mi ezt tesszük, mindezt a társadalmunk, s az egész emberiség javára tesszük. Egyházunknak, mint Isten szőlőskertjének a sövénye nem egy népet vesz körül, hanem Krisztus szándéka szerint az egész földet körülöleli.

Jó tudnunk, hogy Jézus nem azért jött e földre, hogy lemondjon róla és átengedje e világot a gonoszságnak! Jézus nem rendel el övéi számára sohasem visszavonulást! Sekrestyébe vonulást. Ellenkezőleg! Küldi őket! Mindenkihez! S az egész világra! Ne engedjék elkeresztényteleníteni e világot, hanem jó gyümölcsöt teremve tegyék kereszténnyé e világot, benne hazánkat is!

Amen

F. F.